

[Poul Sørensen.]

Det er jo klart for enhver, at denne forhandling foregår på et tidspunkt, da der ude på arbejdsmarkedet er stor spænding om det resultat, som forhandlerne er i færd med at nå frem til. Alle her i landet gør sig store forhåbninger om, at de kampe mellem arbejdere og arbejdsgivere, som vi tidligere har været vidne til, må kunne undgås denne gang, og mangt og meget tyder på, at der er en fair chance for, at forhandlerne kan tale sig til rette i løbet af den nærmeste tid.

Jeg vil gerne ved denne andenbehandling minde om tidligere drøftelser af denne sag. Jeg mener, at den bemærkning, som den højtærede økonomiminister gjorde ved det radikale venstres lovforslags behandling i 1955-56, er grundlaget for mange af de overvejelser, som har fundet sted, idet den højtærede økonomiminister, som dengang var medforslagsstiller og ordfører ved behandlingen af det pågældende forslag, slog fast, at det, det drejede sig om for forslagsstillerne og det radikale parti, var at skabe sådanne forhold, at samfundet ikke mødte en storkonflikt uforberedt. Det synspunkt har jeg sluttet mig til og arbejdet for. Men når man nu ser på resultatet — og det kan man aflæse i det radikale mindretals udtalelse i udvalgsbetænkningen — så siges der næsten det modsatte, tør jeg påstå, idet det fremføres, at først når enhver forhandlingsmulighed er udtømt, altså når man står midt i konflikten, først da vil man begynde at interessere sig for at skabe et instrument, som kan holde samfundet fri af de store arbejdskampe. Det er for så vidt det, man er nået frem til, og jeg kan som det ærede medlem hr. Thisted Knudsen kun udtale min skuffelse over, at det ikke har været muligt at formå det radikale parti til at finde tilbage til det udgangspunkt, som var grundlaget for det dengang fremsatte lovforslag, nemlig at man skulle sørge for, at samfundet ikke mødte en storkonflikt uforberedt.

Mindretallet har som allerede nævnt gjort sig store anstrengelser i det udvalg, som har arbejdet med sagen, for at trænge igennem med de synspunkter, som mindretallet har givet udtryk for i sine ændringsforslag. De er gennemgået, og jeg skal

afholde mig fra en gentagelse. Men jeg vil gerne slå fast, at i den diskussion om de livsvigtige områder, som er foregået i mange måneder, først i kommissionen og senere ved lovforslagets første behandling, er vi faldet tilbage på den definition, som man kan finde i kommissionsbetænkningen og i bemærkningerne til det foreliggende lovforslag.

Der er to områder, jeg gerne vil sige et par ord om. Jeg gør det ud fra det synspunkt, at man jo beklageligvis ingenlunde kan sige, at faren er drevet over denne gang, idet der blandt de grupper, hvori arbejdsmarkedet efter den gældende lov er inddelt under disse overenskomstforhandlinger, i hvert fald er én, som er meget sårbar, nemlig pressen. Pressen, som jo er knyttet sammen med enkelte andre fag, omfatter op imod 18 000 personer, og disse skal for så vidt selv afgøre, om der kan skabes fred på deres del af arbejdsmarkedet. Tinget har jo altid interesseret sig for pressens forhold — det kom til udtryk i den vedtagelse, som fandt sted i 1950 — og man har fra alle sider mødt pressens forhold med forståelse og i hvert fald i ord udtrykt, at man ønskede, at pressen i vid udstrækning eller fuldt og helt skulle holdes uden for konflikter. Vi står i øjeblikket nøjagtigt, som vi har gjort det tidligere. Vi kan om kort tid komme i den situation, at vi kun ser Social-Demokraten og Land og Folk udkomme, medens den øvrige del af pressen ligger død grundet på arbejdskonflikt. Derfor har forhandlingerne i udvalget ikke mindst drejet sig om pressen, og pressen selv har meget indtrængende henstillet til udvalget at skabe sådanne forhold, at en konflikt kan undgås. På dette område har man imidlertid mødt ringe eller ingen forståelse, og vi står i samme situation, som inden denne sag kom til behandling.

Da flertallet her i salen stiller sig afvisende og henviser til, at sagerne må gå deres gang under forhandlingerne, vil jeg endvidere pege på det meget ømtålige, men uhyre vigtige område for os, landbrugets forhold, som ikke følger parallelt med de øvrige fag, men om kort tid kommer til forhandling. Mon de ord, den højtærede økonomiminister har sagt, at samfundet ikke bør stå uforberedt, ikke også gælder med hensyn